

2. W przypadku pierwszego zarzutu skarżącego – naruszenie prawa, niewystarczające uzasadnienie, niepełne rozpoznanie zarzutu, przeinaczenie dowodów, oczywisty błąd w ocenie, skarga ultra vires i ultra petita, naruszenie art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
3. Naruszenie prawa, błędna kwalifikacja prawna, przeinaczenie dowodów i oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do przedstawienia okoliczności faktycznych.
4. W przypadku piątego zarzutu skarżącego – naruszenie prawa, przeinaczenie dowodów, oczywisty błąd w ocenie, niewystarczające uzasadnienie, niepełne rozpoznanie zarzutu, brak ustalenia istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych, analiza prawna istotnych okoliczności faktycznych, niepełne rozpoznanie zarzutu, niewystarczające uzasadnienie.
5. W odniesieniu do szóstego zarzutu – naruszenie prawa, przeinaczenie dowodów, niepełne rozpoznanie zarzutu, niewystarczające uzasadnienie, uchybienia proceduralne i skarga ultra vires.
6. W przypadku ósmego zarzutu skarżącego – niepełne rozpoznanie zarzutu i niewystarczające uzasadnienie.
7. W przypadku zarzutów drugiego i trzeciego skarżącego – przeinaczenie dowodów, oczywisty błąd w ocenie i niepełne rozpoznanie zarzutu.
8. Naruszenie przez Sąd art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht
(Niemcy) w dniu 17 listopada 2022 r. – Rada zakładowa grupy O SE & Co. KG/Zarząd O Holding SE**

(Sprawa C-706/22)

(2023/C 71/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Rada zakładowa grupy O SE & Co. KG

Przy udziale: Zarządu O Holding SE

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 12 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2157/2001 ⁽¹⁾ w związku z art. 3–7 dyrektywy 2001/86/WE ⁽²⁾ należy dokonywać w ten sposób, że w przypadku utworzenia grupy kapitałowej SE przez tworzące tę grupę spółki, które nie zatrudniają pracowników i które nie dysponują pracownikami zatrudnionymi przez spółki zależne, oraz jej wpisania do rejestru państwa członkowskiego (tzw. „SE bez pracowników”) bez uprzedniego przeprowadzenia procedury negocjacyjnej w sprawie uczestnictwa pracowników w SE w świetle wspomnianej dyrektywy tę procedurę negocjacyjną należy przeprowadzić następczo, jeżeli SE staje się spółką dominującą wobec spółek zależnych zatrudniających pracowników w więcej niż jednym państwie członkowskim Unii Europejskiej?
- 2) W wypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy następcze przeprowadzenie procedury negocjacyjnej jest w takim wypadku możliwe i konieczne bez ograniczenia czasowego?

3) W wypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 6 dyrektywy 2001/86/WE stoi na przeszkodzie zastosowaniu prawa państwa członkowskiego, w którym SE ma obecnie siedzibę, w odniesieniu do następczego przeprowadzenia procedury negocjacyjnej, jeżeli „SE bez pracowników” w innym państwie członkowskim została zarejestrowana bez uprzedniego przeprowadzenia takiej procedury i jeszcze przed przeniesieniem siedziby uzyskała status stała się przedsiębiorstwem dominującym wobec spółek zależnych zatrudniających pracowników w więcej niż jednym państwie członkowskim Unii Europejskiej?

4) W wypadku udzielenia na pytanie trzecie odpowiedzi twierdzącej:

Czy jest tak również wtedy, kiedy państwo, w którym owa „SE bez pracowników” została po raz pierwszy zarejestrowana, po przeniesieniu jej siedziby wystąpiło z Unii Europejskiej, a jego prawo nie zawiera już przepisów dotyczących przeprowadzenia procedury negocjacyjnej w sprawie uczestnictwa pracowników w SE?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2157/2001 z dnia 8 października 2001 r. w sprawie statutu spółki europejskiej (SE) (Dz.U. 2001 L 294, s. 1).

(²) Dyrektywa Rady 2001/86/WE z dnia 8 października 2001 r. uzupełniająca statut spółki europejskiej w odniesieniu do uczestnictwa pracowników (Dz.U. 2001 L 294, s. 22).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd – Nesebyr
(Bułgaria) w dniu 5 grudnia 2022 r. – „Vodosnabdyavane i kanalizatsia” EAD / PQ**

(Sprawa C-744/22)

(2023/C 71/20)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rajonen syd – Nesebyr

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: „Vodosnabdyavane i kanalizatsia” EAD

Strona pozwana: PQ

Pytania prejudycjalne

1. Czy, dla celów postępowań takich jak postępowanie główne – w ramach rozpatrzenia wniesionego przeciwko konsumentowi powództwa o zapłatę należności za zużytą wodę w niewielkiej wysokości – art. 2 ust. 5 i art. 7 ust. 2 pkt 1 Naredba nr 1 z dnia 9.7.2004 R. za minimalne rozmiary na adwokackie wynagrodzenia (rozporządzenia nr 1 w sprawie minimalnych stawek wynagrodzeń adwokatów), mające zastosowanie zgodnie z art. 47 ust. 6 Graždanski procesualen kodeks (kodeksu postępowania cywilnego, zwanego dalej „GPK”) i dotyczące reguł określania wynagrodzenia pełnomocnika procesowego strony pozwanej, w sytuacji gdy w wypadku wydania niekorzystnego rozstrzygnięcia sprawy w wyroku sądu zasądza się od konsumenta również koszty zastępstwa procesowego na podstawie art. 78 ust. 1 GPK, są zgodne z art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 169 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?
2. Czy określony w art. 47 ust. 6 GPK w związku z art. 26 ust. 1 Zakon za pravnata pomoszt (ustawy o pomocy prawnej) tryb wyznaczenia pełnomocnika procesowego w wypadku, gdy konsument nie może być odnaleziony pod adresem, zgodnie z którym wynagrodzenie jest określane przez sąd, w tym istnieje również możliwość określenia tego wynagrodzenia poniżej minimalnej wysokości, zaś wyznaczenie pełnomocnika procesowego należy w całości do prerogatyw innego organu – Sywet na Adwokatska kolegija (rady izby adwokackiej), która może według własnego uznania i jedynie ze względu na to, że nie zgadza się z określoną przez sąd wysokością wynagrodzenia, odmówić wyznaczenia pełnomocnika procesowego, jest zgodny z art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 169 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?
3. Czy sąd dysponuje uprawnieniem, stosując bezpośrednio prawo Unii Europejskiej, a w szczególności art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 169 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w wypadku odmowy wyznaczenia adwokata jako pełnomocnika procesowego, do wykorzystania innych trybów zagwarantowania ochrony praw konsumentów w postępowaniu, które co do zasady nie mają zastosowania w podobnych wypadkach zgodnie z ustawodawstwem Republiki Bułgarii, na przykład przyznając pomoc prawną określoną w art. 95 ust. 1 GPK, bez wniosku konsumenta o udzielenie takiej pomocy?